

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

16 päivänä helmikuuta 2017*

Yhteisömalli — Mitättömyysmenettely — Rekisteröidyt yhteisömallit, jotka esittävät luonnollisen kierron vedenlämmittimiä, joita käytetään lämpöpattereissa — Aikaisemmat mallit — Lainvastaisuusväite — Asetuksen (EY) N:o 216/96 1 d artikla — Perusoikeuskirjan 41 artiklan 1 kohta — Puolueettomuuden periaate — Valituslautakunnan kokoonpano — Mitättömyysperuste — Yksilöllisen luonteen puuttuminen — Asetuksen (EY) N:o 6/2002 6 artikla ja 25 artiklan 1 kohdan b alakohta — Tuomion, jolla on kumottu EUIPO:n valituslautakunnan päätös, täytäntöönpano EUIPO:ssa — Alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käyminen — Arvioinnin ajankohta

Yhdistetyissä asioissa T-828/14 ja T-829/14,

Antrax It Srl, kotipaikka Resana (Italia), edustajanaan asianajaja L. Gazzola,

kantajana,

vastaan

Euroopan unionin teollisoikeuksien virasto (EUIPO), asiamiehenään aluksi P. Bullock, sittemmin L. Rampini ja S. Di Natale,

vastaaajana,

joissa toisena asianosaisena EUIPO:n valituslautakunnassa käydyssä menettelyssä oli ja väliintulijana unionin yleisessä tuomioistuimessa on

Vasco Group NV, aiemmin Vasco Group BVBA, kotipaikka Dilsen (Belgia), edustajanaan asianajaja J. Haber,

joissa on kyse kahdesta kanteesta, jotka on nostettu EUIPO:n kolmannen valituslautakunnan 10.10.2014 tekemistä päätöksistä (asiat R 1272/2013-3 ja R 1273/2013-3), jotka koskevat mitättömyysmenettelyjä Vasco Groupin ja Antrax It:n välillä,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: tuomarit S. Gervasoni, joka hoitaa jaoston puheenjohtajan tehtäviä, L. Madise ja Z. Csehi (esittelevä tuomari),

kirjaaja: hallintovirkamies A. Lamote,

ottaen huomioon unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 29.12.2014 jätetyt kannekirjelmät,

* * Oikeudenkäyntikieli: italia.

ottaen huomioon unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 18.3.2015 jätetyt EUIPO:n vastineet,
ottaen huomioon unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 7.4.2015 jätetyt väliintulijan vastineet,
ottaen huomioon unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 8.6.2015 jätetyt vastauskirjelmät,
ottaen huomioon 5.8.2016 tehdyn päätöksen asioiden T-828/14 ja T-829/14 yhdistämisestä menettelyn
suullista käsittelyä varten ja päätöksen asian käsittelyn päättämisestä,
ottaen huomioon 4.10.2016 pidetyssä istunnossa esitetyn,
on antanut seuraavan

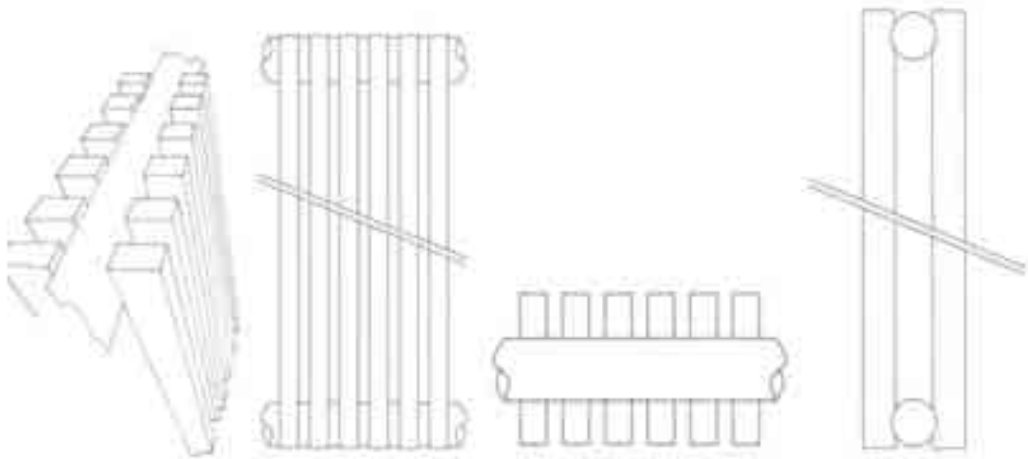
tuomion

Asian tausta

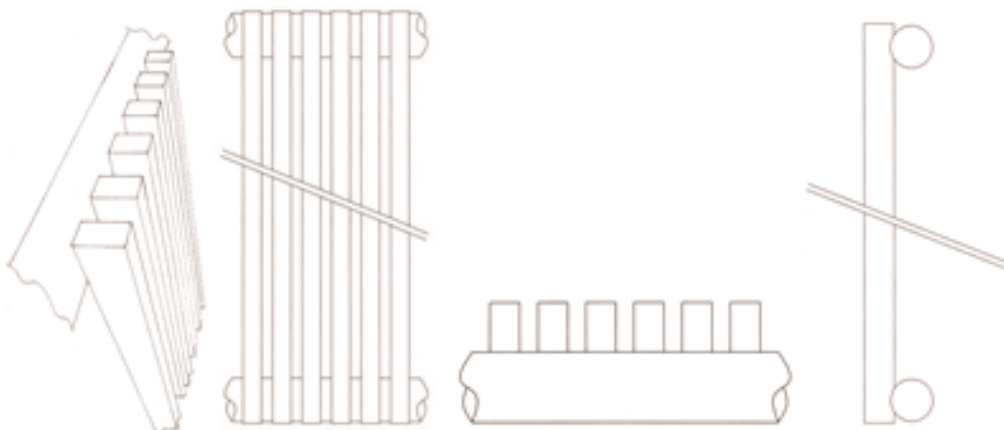
- 1 Kantaja Antrax It Srl on kahden yhteisömallin nro 000593959-0001 ja nro 000593959-0002, joita haettiin 25.9.2006 Euroopan unionin teollisoikeuksien virastossa (EUIPO) yhteisömallista 12.12.2001 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 6/2002 (EYVL 2002, L 3, s. 1) nojalla ja jotka julkaistiin Yhteisön mallilehdessä 21.11.2006, haltija.

2 Riidanalaiset mallit ovat seuraavat:

— malli nro 000593959-0001 (kanne T-828/14):

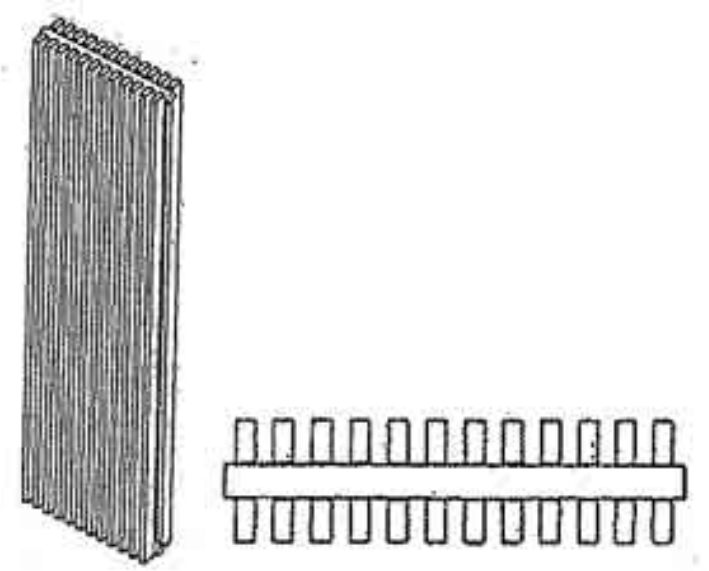
— malli nro 000593959-0002 (kanne T-829/14):

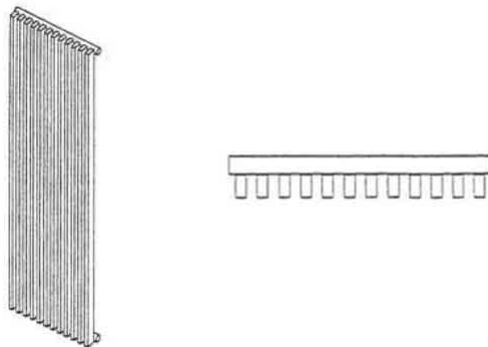
- 3 Riidanalaisia malleja on mallihakemusten sanamuotojen mukaan tarkoitus käyttää luonnollisen kierron vedenlämmittimissä (modelli di termosifoni), jotka on tarkoitettu käytettäväksi lämpöpattereissa, jotka kuuluvat teollisuusmallien kansainvälisen luokituksen perustamista koskevan Locarnossa 8.10.1968 allekirjoitetun sopimuksen, sellaisena kuin se on muutettuna, mukaisen luokituksen luokkaan 23.03.
- 4 Yhtiö, jonka seuraaja väliintulija Vasco Group NV on, esitti 16.4.2008 EUIPO:lle asetuksen N:o 6/2002 52 artiklan nojalla vaatimukset riidanalaisen mallien mitättömäksi julistamisesta. Mitättömyysvaatimustensa tueksi väliintulija vetosi saksalaisiin malleihin nro 4 ja nro 5, jotka sisältyvät moniosaiseen rekisteröintiin nro 40110481.8, joka julkaistiin 10.9.2002 ja jota on laajennettu Ranskaan, Italiaan ja Benelux-maihin kansainvälisenä mallina nro DM/060899.

5 Aikaisemmat mallit ovat seuraavat:

- aikaisempi malli nro 5 (johon vedotaan rekisteröintiä nro 000593959-0001 vastaan kanteessa T-828/14):

- aikaisempi malli nro 4 (johon vedotaan rekisteröintiä nro 000593959-0002 vastaan kanteessa T-829/14):

- 6 Mainittujen mitättömäksi julistamista koskevien vaatimusten tueksi vedottiin asetuksen N:o 6/2002 25 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaiseen perusteeseen, jonka mukaan riidanalaiset mallit eivät täytä mainitun asetuksen 4–9 artiklassa säädettyjä edellytyksiä.
- 7 Mitättömyysoasto julisti 30.9.2009 tekemillään päätöksillä riidanalaiset mallit mitättömiksi asetuksen N:o 6/2002 5 artiklassa tarkoitetun uutuuden puuttumisen perusteella.
- 8 Kantaja valitti näistä mitättömyysoaston päätöksistä 27.11.2009 EUIPO:ssa asetuksen N:o 6/2002 55–60 artiklan nojalla.

- 9 EUIPO:n kolmas valituslautakunta kumosi 2.11.2010 tekemillään päätöksillä (asiat R 1451/2009-3 ja R 1452/2009-3) mitättömyysoaston päätökset, koska se katsoi, että uutuuden puuttumista koskevalta mitättömyysperusteelta puuttui asianmukainen perustelu, mutta julisti riidanalaiset mallit mitättömiksi sillä perusteella, etteivät ne ole asetuksen N:o 6/2002 6 artiklassa tarkoitetulla tavalla luonteeltaan yksilöllisiä.
- 10 Kantaja nosti näistä päätöksistä kanteet 11.2.2011 unionin yleisessä tuomioistuimessa.
- 11 Unionin yleinen tuomioistuin kumosi 13.11.2012 antamallaan tuomiolla *Antrax It v. SMHV – THC (Lämpöpatterit)* (T-83/11 ja T-84/11, EU:T:2012:592; jäljempänä tuomio 13.11.2012) 2.11.2010 tehdyt päätökset sillä perusteella, ettei valituslautakunta ollut tutkinut kantajan väitettä, joka liittyi kyseisen alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymiseen. Tästä unionin yleinen tuomioistuin totesi, että mahdollisella alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymisellä, joka johtuu sellaisten muiden luonnollisen kierron vedenlämmittinten tai lämpöpatterien mallien olemassa olost, joilla on samat ominaisuudet kuin kyseisillä malleilla, on merkitystä riidanalaisten mallien yksilöllisen luonteen arvioinnissa sikäli kuin se voi saada asiantuntevan käyttäjän huomaamaan helpommin näiden eri mallien sisäisten suhteiden erot. Vastaavasti unionin yleinen tuomioistuin kumosi 2.11.2010 tehdyt päätökset, koska niitä ei ollut perusteltu alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymisen osalta.
- 12 Asiat palautettiin EUIPO:hon 13.11.2012 annetun tuomion (T-83/11 ja T-84/11, EU:T:2012:592) johdosta ja niille annettiin uudet viitteet R 1272/2013-3 ja R 1273/2013-3. Ne osoitettiin EUIPO:n kolmannelle valituslautakunnalle.
- 13 Kolmannen valituslautakunnan esittelijä kehotti 13.2.2014 edellä 12 kohdassa mainituissa asioissa asianosaisia toimittamaan kuukauden määräajassa kirjelmänsä ja todisteensa siitä, ovatko kyseisen alan muotoilumahdollisuudet käyneet loppuun vai eivät, ja kyseisistä malleista asiantuntevalle käyttäjälle syntyvästä yleisvaikutelmasta.
- 14 Kantaja esitti 12.3.2014 huomautuksia ja todisteita. Väliintulija esitti samana päivänä huomautuksia.
- 15 Kolmas valituslautakunta hylkäsi valitukset 10.10.2014 tekemillään päätöksillä (jäljempänä riidanalaiset päätökset) ja julisti riidanalaiset mallit mitättömiksi.
- 16 Valituslautakunta totesi, että sen on asetuksen N:o 6/2002 61 artiklan 6 kohdan mukaisesti lausuttava kyseisen alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymisestä, koska unionin yleinen tuomioistuin totesi 13.11.2012 antamassaan tuomiossa (T-83/11 ja T-84/11, EU:T:2012:592), ettei tätä kysymystä alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymisestä, joka voi saada asiantuntevan käyttäjän huomaamaan helpommin eri mallien sisäisten suhteiden erot, ollut tutkittu asianmukaisesti aikaisemmin kumotuissa päätöksissä. Valituslautakunta katsoi, että sen on määritettävä asianosaisten esittämien todisteiden ja väitteiden perusteella, vallitseeko kyseisellä alalla muotoilumahdollisuuksien loppuun käymisen tilanne, joka johtuu siitä, että on olemassa useita muita malleja, joilla on samat yleiset ominaisuudet kuin kyseisillä malleilla (riidanalaisten päätösten 14, 17–19 ja 25 kohta). Valituslautakunta totesi, että käsiteltävässä asiassa tämän arvioinnin kohteena oleva ala on erityisesti luonnollisen kierron vedenlämmittinten eikä lämmityslaitteiden ala (riidanalaisten päätösten 29 kohta).
- 17 Valituslautakunta totesi tästä, että asianosaisten, joka vetoaa alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymiseen, on välttämättä esitettävä useita selviä, täsmällisiä, johdonmukaisia ja ajankohtaisia todisteita (ks. riidanalaisten päätösten 36, 41 ja 50 kohta). Se totesi, että kantajan kyseisen alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymisen osoittamiseksi toimittamat todisteet eivät olleet tyhjentäviä, niiden laatu oli huono ja niiden olisi pitänyt olla johdonmukaisempia ja täsmällisempiä. Lisäksi se totesi, että kantajan 12.3.2014 jättämien huomautusten liitteenä olevat luettelot eivät olleet päivättyjä tai päinvastaisessa tapauksessa koskivat vuosia 2004 ja 2006 (riidanalaisten päätösten 41–46 kohta).

- 18 Vastakkain asetettujen mallien vertailusta valituslautakunta totesi, että niiden samankaltaisuudet, jotka koskevat luonnollisen kierron vedenlämmittinten ja säteilyputkilämmittinten muotoa ja asettelua, ovat merkityksellisempiä kuin niiden pienet erot, jotka koskevat syvyyttä tai sisäisiä suhteita, putkien välistä välimatkaa ja putkien lukumäärää ja jotka edellyttävät tarkkaavaista tutkintaa (riidanalaisten päätösten 52–62 kohta). Valituslautakunta totesi tästä, etteivät riidanalaiset mallit ole asetuksen N:o 6/2002 6 artiklassa tarkoitetulla tavalla luonteeltaan erityisen yksilöllisiä, koska asiantuntevan käyttäjän niistä saama yleisvaikutelma ei eroa aikaisempien mallien muodon ja ulkoasun luomasta yleisvaikutelmasta (riidanalaisten päätösten 64 kohta).

Asianosaisten vaatimukset

- 19 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin
- kumoaa riidanalaiset päätökset
 - vastaavasti toteaa, että riidanalaiset mallit ovat päteviä palauttamatta asioita EUIPO:hon
 - toteaa, että asetuksen N:o 216/96 1 d artiklan ja Euroopan unionin perusoikeuskirjan 41 artiklan välillä on ristiriita
 - velvoittaa EUIPO:n ja väliintulijan yhteisvastuullisesti korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja velvoittaa väliintulijan korvaamaan asian käsittelystä EUIPO:ssa aiheutuneet kustannukset.
- 20 EUIPO vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin
- hylkää kanteet
 - velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 21 Väliintulija vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin
- hylkää kanteet ja julistaa riidanalaiset mallit mitättömiksi
 - velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, mukaan lukien asian käsittelystä EUIPO:ssa aiheutuneet kustannukset.

Oikeudellinen arviointi

- 22 Kantaja vetoaa kumoamiskanteensa tueksi neljään kanneperusteeseen. Perusteet liittyvät ensimmäiseksi siihen, että valituslautakunta on loukannut puolueettomuuden periaatetta, kun otetaan huomioon Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 41 artiklan 1 kohta, ja sisämarkkinoilla toimivan yhdenmukaistamisviraston (tavaramerkit ja mallit) valituslautakuntien menettelysäännöistä 5.2.1996 annetun komission asetuksen (EY) N:o 216/96 (EYVL 1996, L 28, s. 11), sellaisena kuin se on muutettuna 6.12.2004 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 2082/2004 (EUVL 2004, L 360, s. 8), rikkomiseen, toiseksi asetuksen N:o 6/2002 6 artiklan ja 61 artiklan 6 kohdan rikkomiseen, kolmanneksi ja toissijaisesti mainitun asetuksen 6 artiklan ja 63 artiklan 1 kohdan rikkomiseen sekä perustellun luottamuksen suojan, hyvän hallinnon ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamiseen ja neljänneksi ja edelleen toissijaisesti saman asetuksen 6 artiklan ja perusteluvelvollisuutta koskevan 62 artiklan ensimmäisen virkkeen rikkomiseen.
- 23 Kantaja esitti suullisessa käsittelyssä kanneperusteen, jonka mukaan EUIPO ei ole noudattanut kohtuullista käsittelyaikaa.

- 24 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 84 artiklan 1 kohdan mukaan asian käsittelyn kuluessa ei saa vedota uuteen perusteeseen, ellei se perustu asian käsittelyn aikana ilmenneisiin oikeudellisiin seikkoihin ja tosiseikkoihin. Kanneperuste, joka kostuu kannekirjelmässä aikaisemmin esitetyn perusteen laajentamisesta suoraan tai implisiittisesti ja jolla on läheinen yhteys tähän, on kuitenkin otettava tutkittavaksi (ks. tuomio 30.5.2013, Moselland v. SMHV – Renta Siete (DIVINUS), T-214/10, ei julkaistu, EU:T:2013:280, 69 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Käsiteltävässä asiassa kantaja myönsi unionin yleisessä tuomioistuimessa, ettei sen kohtuullisen käsittelyajan noudattamatta jättämisestä koskeva kanneperuste sisältynyt kannekirjelmään, jossa mainitaan perusoikeuskirjan 41 artikla vain sen väitteen tueksi, että valituslautakunta on loukannut puolueettomuusvelvollisuutta.
- 25 Näin ollen kanneperuste, jonka mukaan EUIPO ei ole noudattanut kohtuullista käsittelyaikaa, on jätettävä EUIPO:n vaatimuksen mukaisesti tutkimatta.

Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee perusoikeuskirjan 41 artiklan 1 kohdan ja asetuksen N:o 216/96 rikkomista

- 26 Kantaja väittää, että sen oikeutta saada asiansa käsiteltyä puolueettomasti, jota tarkoitetaan perusoikeuskirjan 41 artiklan 1 kohdassa, on loukattu ja että asetusta N:o 216/96 on rikottu. Kantaja esittää ensimmäisessä kanneperusteessaan myös lainvastaisuusväitteen asetuksen N:o 216/96 1 d artiklaa vastaan.
- 27 Unionin yleinen tuomioistuin katsoo, että aluksi on tutkittava lainvastaisuusväitettä.

Lainvastaisuusväite

- 28 Kantaja vaatii unionin yleistä tuomioistuinta arvioimaan ensiksi asetuksen N:o 216/96 1 d artiklan ja perusoikeuskirjan 41 artiklan välistä ristiriitaa ja toteamaan sen olemassaolon. Tämä kannekirjelmien 19 ja 20 kohdassa ilmaistu vaatimus sisältyy myös kantajan vaatimusten kolmanteen kohtaan.
- 29 EUIPO väittää, että tämä kantajan vaatimus on jätettävä tutkimatta, sillä unionin yleinen tuomioistuin ei ole toimivaltainen asiassa, ja yksinomainen toimivalta on unionin tuomioistuimella.
- 30 Aluksi on syytä muistuttaa, että asetuksen N:o 6/2002 61 artiklan 2 kohdan mukaan unionin yleisessä tuomioistuimessa vireille saatettujen, valituslautakuntien päätöksistä tehtyjen kanteiden perusteena ”voi olla puuttuva toimivalta, olennaisen menettelymääräyksen rikkominen, perustamissopimuksen tai tämän asetuksen tai niiden soveltamista koskevan oikeussäännön rikkominen taikka harkintavallan väärinkäyttö”. Käsiteltävässä asiassa kantajan nostamista kanteista ilmenee, että se moittii valituslautakuntaa siitä, että tämä on soveltanut säännöstä, joka on lainvastainen, sillä se ei ole yhteensoveltuva perusoikeuskirjan kanssa, jolla on SEU 6 artiklan 1 kohdan sanamuodon mukaan sama oikeudellinen arvo kuin perussopimuksilla. Kantaja esittää näin ollen, kuitenkin viittaamatta eksplisiittisesti SEUT 277 artiklaan, mainitussa artiklassa tarkoitetun lainvastaisuusväitteen, kun se vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin toteaa, ettei asetuksen N:o 216/96 1 d artiklaa sovelleta käsiteltävässä asiassa (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 12.7.2001, Kik v. SMHV, T-120/99, EU:T:2001:189, 20 kohta).
- 31 SEUT 277 artiklan sanamuodon mukaan Euroopan unionin tuomioistuimessa voidaan SEUT 263 artiklan toisessa kohdassa säädetyillä perusteilla vaatia, ettei unionin toimielimen, elimen tai laitoksen antamaa soveltamisalaltaan yleistä säädöstä sovelleta, mukaan lukien sopimuksen rikkominen. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan mainittu SEUT 277 artikla on ilmaus yleisestä periaatteesta, jonka mukaan jokaisella on häntä suoraan ja erikseen koskevan päätöksen kumoamiseksi oikeus riitauttaa sellaisten aiemmin annettujen toimielinten säädösten pätevyys, jotka muodostavat riidanalaisen päätöksen oikeudellisen perustan, jos kyseisellä henkilöllä ei ole ollut oikeutta nostaa SEUT 263 artiklan nojalla suoraa kannetta näistä säädöksistä, joiden seuraukset hän näin joutuu

kantamaan ilman, että hänellä olisi ollut tilaisuutta vaatia niiden kumoamista (tuomio 6.3.1979, Simmenthal v. komissio, 92/78, EU:C:1979:53, 39 kohta). Näin ollen vaikka asetuksessa N:o 6/2002 ei nimenomaisesti mainita lainvastaisuusväitettä sellaisena liitännäisenä oikeussuojakeinona, jota oikeussubjektit voivat käyttää vaatiessaan unionin yleistä tuomioistuinta kumoamaan EUIPO:n valituslautakunnan päätöksen tai muuttamaan sitä, ei maininnan puuttuminen kuitenkaan estä oikeussubjekteja esittämästä lainvastaisuusväitettä tällaisen kanteen yhteydessä. Tämä oikeus ilmenee edellä esitetystä yleisestä periaatteesta (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 12.7.2001, Kik v. SMHV, T-120/99, EU:T:2001:189, 21 kohta).

- 32 On huomattava, että EUIPO:n argumentointi, jonka mukaan vain unionin tuomioistuimella on toimivalta todeta säädökset unionin oikeuden vastaisiksi, johtuu todellisuudessa sekaannuksesta unionin tuomioistuimen yksinomaiseen toimivaltaan arvioida ennakkoratkaisukysymysten osalta SEUT 267 artiklan toisessa kohdassa tarkoitettua pätevyyttä. Käsiteltävässä asiassa ei ole kyse jäsenvaltion tuomioistuimen kansallisen riita-asian johdosta esittämästä kysymyksestä.
- 33 Näin ollen on hylättävä EUIPO:n väite, jonka mukaan tämä kantajan vaatimus on jätettävä tutkimatta.
- 34 Kantaja väittää asiakysymyksestä, että asetuksen N:o 216/96 1 d artikla on perusoikeuskirjan 41 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun puolueettomuusvelvollisuuden vastainen, koska siinä ei säädetä velvollisuudesta muuttaa valituslautakunnan kokoonpanoa, kun valitus lähetetään päätöksen kumoamisen jälkeen asiassa aikaisemmin päätöksen tehneeseen valituslautakuntaan.
- 35 Perusoikeuskirjan 41 artiklan 1 kohdassa, joka koskee oikeutta hyvään hallintoon, määrätään, että ”jokaisella on oikeus siihen, että unionin toimielimet ja laitokset käsittelevät hänen asiansa puolueettomasti, oikeudenmukaisesti ja kohtuullisessa ajassa”.
- 36 Asetuksen N:o 216/96 1 d artiklassa, sellaisena kuin se on muutettuna, säädetään seuraavaa:
- ”Jos – – [Euroopan unionin] tuomioistuimen tuomion täytäntöönpanon edellyttämät toimenpiteet, jotka kumoavat kokonaan tai osittain valituslautakunnan tai suuren jaoston päätöksen, merkitsevät, että asia, jota päätös koskee, on otettava valituslautakunnissa uudestaan käsittelyyn, puheenjohtajisto päättää asian lähettämisestä kyseisen päätöksen tehneeseen valituslautakuntaan, johonkin toiseen valituslautakuntaan tai suureen jaostoon.
2. Jos asia lähetetään toiseen valituslautakuntaan, tämän on oltava kokoonpanoltaan sellainen, että mukana ei ole yhtään riidanalaisen päätöksen tekoon osallistunutta jäsentä. Tätä säännöstä ei sovelleta, jos asia lähetetään suureen jaostoon.”
- 37 Tästä sanamuodosta ei ilmene, että puheenjohtajistolla on silloin, kun asia lähetetään kumotun päätöksen aikaisemmin tehneeseen valituslautakuntaan, velvollisuus muodostaa valituslautakunta sillä tavoin, että mukana ei ole yhtään aikaisemman päätöksen tekoon osallistunutta jäsentä.
- 38 On huomattava, että menettely EUIPO:n valituslautakunnissa ei ole tuomioistuinmenettely vaan hallinnollinen menettely (ks. tuomio 20.4.2005, Krüger v. SMHV – Calpis (CALPICO), T-273/02, EU:T:2005:134, 62 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 39 Unionin yleinen tuomioistuin on jo todennut, ettei mikään oikeussääntö tai periaate estä sitä, että hallintoelin antaa päätöksen kumonnetun tuomion täytäntöönpanon johdosta asian samojen virkamiesten uudelleen tutkittavaksi, ja ettei voida katsoa puolueettomuusvelvollisuudesta johtuvaksi yleiseksi periaatteeksi, että hallinnollisella tai oikeudellisella yksiköllä on velvollisuus lähettää asia toiselle viranomaiselle tai kyseisen viranomaisen eri kokoonpanossa toimivalle elimelle (ks. vastaavasti hallinnollisen yksikön tutkinnan osalta tuomio 11.7.2007, Schneider Electric v. komissio, T-351/03, EU:T:2007:212, 185–188 kohta Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytäntöä koskevina

viittauksineen ja tuomioistuimen kokoonpanon osalta tuomio 1.7.2008, Chronopost ja La Poste v. UFEX ym., C-341/06 P ja C-342/06 P, EU:C:2008:375, 51–60 kohta Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytäntöä koskevina viittauksineen).

- 40 Näin ollen on todettava, ettei perusoikeuskirjan 41 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua hallinnon puolueettomuusvelvollisuutta loukata, kun puheenjohtajisto lähettää asetuksen N:o 216/96 1 d artiklan mukaisesti asian sen kumoamisen johdosta aikaisemman päätöksen tehneelle valituslautakunnalle, eikä puheenjohtajistolla ole velvollisuutta muodostaa tätä valituslautakuntaa eri tavalla.
- 41 Näin ollen lainvastaisuusväite ja vastaavasti kantajan vaatimusten kolmas kohta on hylättävä.

Asetuksen N:o 216/96 rikkominen ja valituslautakunnan puolueettomuusvelvollisuuden loukkaaminen

- 42 Kantaja väittää ensimmäisessä kanneperusteessaan myös, että sillä perusoikeuskirjan 41 artiklan 1 kohdan mukaan olevaa oikeutta saada asiansa käsiteltyä puolueettomasti on loukattu, ja implisiittisesti, että asetusta N:o 216/96 on rikottu. Se väittää ensiksi, että asiat on lähetetty samalle valituslautakunnalle, jossa on erityisesti yksi unionin yleisen tuomioistuimen kumoamat päätökset tehneen valituslautakunnan jäsen, toiseksi, että käsiteltävänä olevat asiat olisi pitänyt lähettää suureen jaostoon, minkä EUIPO:n säännöt sallivat, ja kolmanneksi, että valituslautakunnalta puuttui ainakin subjektiivinen puolueettomuus.
- 43 EUIPO ja väliintulija kiistävät tämän argumentoinnin. Asioiden lähettämisestä kumotut päätökset tehneeseen valituslautakuntaan, jonka kokoonpano oli osittain sama, EUIPO toteaa aluksi, että tällainen lähettäminen on yksi asetuksen N:o 216/96 1 d artiklassa säädetyistä mahdollisuuksista, ja tämän jälkeen, että kantaja ei riitauttanut EUIPO:ssa valitusten osoittamista samalle valituslautakunnalle, ja lopuksi, että vain jos asia lähetetään toiseen valituslautakuntaan, tämän on oltava kokoonpanoltaan sellainen, että mukana ei ole yhtään kumotun päätöksen tekoon osallistunutta jäsentä. Mahdollisuudesta osoittaa asia suurelle jaostolle unionin yleisen tuomioistuimen kumoavan tuomion johdosta EUIPO väittää, etteivät asetuksen N:o 216/96 1 b artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetyt edellytykset täyty käsiteltävässä asiassa.
- 44 Ensiksi on hylättävä arvostelu siitä, että puheenjohtajisto on lähettänyt asiat samaan valituslautakuntaan, jossa on yksi unionin yleisen tuomioistuimen kumoamat päätökset tehneen valituslautakunnan jäsen. Kuten nimittäin edellä 36 ja 37 kohdassa on todettu, koska puheenjohtajisto päätti lähettää asiat samaan valituslautakuntaan, sillä ei ollut asetuksen N:o 216/96 mukaan velvollisuutta muodostaa tätä valituslautakuntaa eri tavalla. Lisäksi edellä 38–40 kohdasta ilmenee, ettei perusoikeuskirjan 41 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua puolueettomuusvelvollisuutta voida loukata pelkästään sillä tavoin, että asiat on lähetetty yksikköön, joka koostuu osittain ne jo tutkineista virkamiehistä.
- 45 Toiseksi sen väitteen osalta, jonka mukaan puheenjohtajiston olisi pitänyt lähettää asiat suureen jaostoon, on muistutettava niistä perusteista, jotka asetuksen N:o 216/96 mukaan oikeuttavat puheenjohtajiston lähettämään asian suureen jaostoon.
- 46 Asetuksen N:o 216/96 1 b artiklan 3 kohdan mukaan ”puheenjohtajisto voi valituslautakuntien puheenjohtajan oma-aloitteisesti tai jonkun puheenjohtajiston jäsenen pyynnön johdosta tekemästä ehdotuksesta lähettää suureen jaostoon asian, joka on annettu käsiteltäväksi jollekin valituslautakunnalle, jos se katsoo, että tämä on perusteltua asian oikeudellisen vaikeaselkoisuuden, sen tärkeyden tai erityisten olosuhteiden takia erityisesti, jos valituslautakunnat ovat tehneet poikkeavia päätöksiä jostain kyseisen asian herättämästä oikeudellisesta kysymyksestä”. Saman artiklan 1 kohdassa säädetään, että valituslautakunta voi lähettää sen käsiteltäväksi osoitetun asian suureen jaostoon samoilla perusteilla.

- 47 Käsiteltävässä asiassa on todettava, että kun otetaan huomioon asetuksen N:o 216/96 1 b artiklan 3 kohdan ja 1 d artiklan 1 kohdan sanamuodot, lähettäminen suureen jaostoon on mahdollisuus, joka on jätetty puheenjohtajiston vapaaseen harkintaan, ja ettei kantaja joka tapauksessa esitä mitään seikkaa, joka osoittaisi, että käsiteltävässä asiassa mainitun asetuksen 1 b artiklan 3 kohdassa tai 1 b artiklan 1 kohdassa säädetyt edellytykset, jotka oikeuttavat lähettämisen suureen jaostoon, täytyisivät. Se tyytyy korostamaan ”päätöksen tärkeyttä, kun otetaan huomioon unionin yleisen tuomioistuimen huomautukset” ja ”asiaa koskevien riitojen määrää” antamatta muita selityksiä asian väitetyistä tärkeydestä. Se seikka, että 13.11.2012 annetulla tuomiolla (T-83/11 ja T-84/11, EU:T:2012:592) kumottiin 2.11.2010 tehdyt päätökset sen vuoksi, ettei niitä ollut perusteltu alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymisen osalta, ei tarkoita sellaista oikeudellista vaikeaselkoisuutta, tärkeyttä tai erityistä olosuhdetta, joka olisi peruste asian lähettämiseksi suureen jaostoon. Näin ollen ei ole tarpeen tutkia, voiko väitetty sääntöjenvastaisuus olla peruste riidanalaisten päätösten kumoamiselle, sillä käsiteltävässä asiassa ei joka tapauksessa ollut mitään perustetta, joka olisi oikeuttanut asioiden lähettämisen suureen jaostoon.
- 48 Kolmanneksi on todettava oletettua valituslautakunnan subjektiivisen puolueettomuuden puuttumista koskevasta väitteestä, ettei kantaja esitä minkäänlaista valituslautakunnan yhden tai useamman jäsenen jonkinlaiseen henkilökohtaiseen puolueellisuuteen liittyvää väitettä.
- 49 Ensimmäinen kanneperuste on näin ollen hylättävä.

Toinen kanneperuste, joka koskee asetuksen N:o 6/2002 6 artiklan ja 61 artiklan 6 kohdan rikkomista

- 50 Kantaja pyrkii toisella kanneperusteellaan osoittamaan, että valituslautakunta arvioi virheellisesti alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymiseen liittyviä todisteita ja näin ollen asetuksen N:o 6/2002 6 artiklassa tarkoitettua riidanalaisten mallien yksilöllistä luonnetta. Näin tehdessään valituslautakunta ei noudattanut mainitun asetuksen 61 artiklan 6 kohdan mukaista velvollisuuttaan ”toteuttaa tarpeelliset toimenpiteet” 13.11.2012 annetun tuomion (T-83/11 ja T-84/11, EU:T:2012:592) ”täytäntöönpanemiseksi”.
- 51 EUIPO ja väliintulija kiistävät tämän argumentoinnin.
- 52 Asetuksen N:o 6/2002 6 artiklan 1 kohdan b alakohdan sanamuodosta ilmenee, että yksilöllistä luonnetta on arvioitava, kun kyseessä on rekisteröity yhteisömalli, ottaen huomioon asiantuntevan käyttäjän siitä saama yleisvaikutelma. Asiantuntevan käyttäjän saaman yleisvaikutelman on erottava yleisvaikutelmasta, jonka hän on saanut muista malleista, jotka ovat tulleet julkisiksi ennen rekisteröintihakemuksen tekemispäivää tai, jos vaaditaan etuoikeutta, ennen etuoikeuspäivää. Asetuksen N:o 6/2002 6 artiklan 2 kohdassa täsmennetään, että yksilöllistä luonnetta arvioitaessa on otettava huomioon mallin luoneella ollut vapaus sen kehittäessä.
- 53 Kuten oikeuskäytännöstä ilmenee, mallilla on yksilöllinen luonne, kun asiantunteva käyttäjä saa siitä erilaisen yleisvaikutelman kuin aikaisemmista malleista tai hänelle ei synny ”déjà vu -vaikutelmaa”, jolloin hän ei ota huomioon eroja, jotka eivät ole riittäviä vaikuttamaan mainittuun yleisvaikutelmaan, vaikka ne eivät olekaan merkityksellisiä yksityiskohtia, vaan ottaa huomioon riittävät erot, jotka luovat erilaiset yleisvaikutelmat (ks. tuomio 7.11.2013, Budziewska v. SMHV – Puma (Loikkaava kissaeläin), T-666/11, ei julkaistu, EU:T:2013:584, 29 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 54 Kun arvioidaan mallin yksilöllistä luonnetta kaikkiin aikaisempiin malleihin nähden, on otettava huomioon sen tuotteen luonne, johon mallia sovelletaan tai johon se sisältyy, ja erityisesti se teollisuudenala, johon se kuuluu (asetuksen N:o 6/2002 johdanto-osan 14 perustelukappale), mallin luoneen vapaus mallin työstämisessä, mahdollinen alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käyminen, joka voi saada asiantuntevan käyttäjän huomaamaan helpommin erot vertailtujen mallien välillä, sekä

se tapa, jolla kyseistä tuotetta käytetään, erityisesti ottaen huomioon muutokset, joita siihen tavanomaisesti tehdään tässä vaiheessa (ks. tuomio 7.11.2013, Loikkaava kissaeläin, T-666/11, ei julkaistu, EU:T:2013:584, 31 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

- 55 Vaikka alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymisen ei katsottaisi rajoittavan mallin luoneen vapautta, tällainen tilanne voi saada käyttäjän huomaamaan helpommin vastakkain asetettujen mallien yksityiskohtien erot. Näin ollen mallilla voi alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymisen vuoksi olla yksilöllinen luonne sellaisten ominaisuuksien vuoksi, jotka eivät loisi tällaisen loppuun käymisen puuttuessa asiantuntevalle käyttäjälle erilaista yleisvaikutelmaa (ks. vastaavasti tuomio 12.3.2014, Tubes Radiatori v. SMHV – Antrax It (Lämpöpatteri), T-315/12, ei julkaistu, EU:T:2014:115, 87 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 29.10.2015, Roca Sanitario v. SMHV – Villeroy & Boch (Vipuhana), T-334/14, ei julkaistu, EU:T:2015:817, 83 kohta).
- 56 Arvioitaessa mallin yksilöllistä luonnetta on otettava huomioon myös asiantuntevan käyttäjän näkökulma. Kuten vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, asiantunteva käyttäjä on erityisen tarkkaavainen henkilö, joka tuntee jossain määrin aikaisemman tilanteen eli kyseisen tuotteen aikaisemmat mallit, jotka ovat olleet julkistettuja riidanalaisen mallin rekisteröintihakemuksen tekemispäivänä tai tapauksesta riippuen vaaditun etuoikeuden päivänä (tuomio 18.3.2010, Grupo Promer Mon Graphic v. SMHV – PepsiCo (Pyöreä mainostarvike), T-9/07, EU:T:2010:96, 62 kohta; tuomio 9.9.2011, Kwang Yang Motor v. SMHV – Honda Giken Kogyo (Polttomoottori), T-11/08, ei julkaistu, EU:T:2011:447, 23 kohta ja tuomio 6.6.2013, Kastenholz v. SMHV – Qwatchme (Kellotaulut), T-68/11, EU:T:2013:298, 57 kohta).
- 57 Käsiteltävässä asiassa valituslautakunta on määrittänyt asiantuntevan käyttäjän henkilöksi, joka ostaa lämpöpattereita asentaakseen ne kotiinsa ja joka olematta teollisen muotoilun asiantuntija, kuten arkkitehti tai sisustussuunnittelija, on tietoinen markkinoiden tarjonnasta, suuntauksista, muodista ja tuotteiden perusominaisuuksista. Valituslautakunta katsoi perustellusti, että tämä määritelmä on vahvistettu 13.11.2012 annetun tuomion 41 ja 42 kohdassa (T-83/11 ja T-84/11, EU:T:2012:592). Asianosaiset eivät myöskään ole riitauttaneet tätä määritelmää.
- 58 Lisäksi valituslautakunta on todennut, että erityisten teknisten tai lainsäädännöllisten vaatimusten puuttumisen vuoksi mallin luonut on voinut tehdä valintansa suuresta valikoimasta erilaisia muotoja putkien poikkileikkauksen ja kerääjien mallin osalta. Valituslautakunta totesi myös perustellusti, että arviointi, jonka mukaan mallin luoneen vapautta ei ole käsiteltävässä asiassa rajoitettu, on vahvistettu 13.11.2012 annetun tuomion 46–52 kohdassa (T-83/11 ja T-84/11, EU:T:2012:592).
- 59 Kantaja esittää toisen kanneperusteensa, joka koskee valituslautakunnan virheitä alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymiseen liittyvien todisteiden arvioinnissa, tueksi kaksi väitettä. Ensimmäisessä väitteessään kantaja väittää, että valituslautakunta teki virheen alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymisen arvioinnin ajankohdan osalta ottamalla huomioon riidanalaisten päätösten tekopäivän eli lokakuun 2014, vaikka tätä loppuun käymistä oli arvioitava riidanalaisten mallien rekisteröinnin hakemishetkeen eli syyskuuhun 2006 nähden. Valituslautakunta oli siis virheellisesti todennut, että kantajan 12.3.2014 päivätyjen huomautusten liitteenä toimittamat todisteet alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymisestä, joissa viitattiin rekisteröintiajanjaksoon (vuodet 2004–2006), eivät olleet ”ajankohtaisia”. Tämä virhe ilmenee myös preesensin käytöstä riidanalaisissa päätöksissä sekä erilaisista viittauksista kyseisen alan ”ajankohtaiseen” tilanteeseen.
- 60 EUIPO kiistää sen seikan, että alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymisen analysointi olisi tehty riidanalaisten päätösten tekopäivään nähden. Vaikka lisäksi oletettaisiin näin, on sen mukaan niin, että koska toimitetut todisteet ovat riittämättömiä osoittamaan alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymisen riidanalaisten päätösten tekemispäivänä, ne ovat välttämättä myös riittämättömiä osoittamaan alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymisen riidanalaisten mallien rekisteröintihakemuksen jättämishetkellä, kun otetaan huomioon, että olisi epäloogista todeta, että alan aiemmin loppuun käyneet muotoilumahdollisuudet voisivat välittömästi palata.

- 61 Valituslautakunta totesi, että kun otetaan huomioon muun muassa 13.11.2012 annettu tuomio (T-83/11 ja T-84/11, EU:T:2012:592), alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymisen käsitteeseen ei voida käsiteltävässä asiassa vedota eikä sitä voida vahvistaa a priori ja tiivistelmänomaisesti, kuten joskus aikaisemmin on tehty. Se katsoi, että kun otetaan huomioon alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymisen oikeudellisen periaatteen merkitys, ja jotta voidaan määritellä tietyn mallin yksilöllinen luonne, siihen vetoavan asianosaisen eli kantajan on välttämättä esitettävä riittävän selkeitä, täsmällisiä ja johdonmukaisia todisteita. Se lisäsi riidanalaisten päätösten 41 kohdassa, että näiden todisteiden on oltava myös "ajankohtaisia". Se huomautti, että se oli tämän vuoksi vahvistanut asianosaisille uuden määrääjän väitteiden ja todisteiden esittämistä varten. Se totesi, että erityisesti kantajan 12.3.2014 päivättyjen huomautusten liitteenä jätetyt asiakirjat eli yhden sen luettelon otteet, yhden väliintulijan luettelon otteet, viiden muun alan yrityksen (Tubes, Tubor, The Radiator Company, Metalform ja Rondra) luetteloiden otteet ja kuva, jossa vertaillaan riidanalaisten mallien mukaan valmistettua lämpöpatteria ja yhtä aikaisempaa mallia, eivät olleet tyhjentäviä, koska luetteloiden otteet esittivät vain joitakin viiden valmistajan tarjoamia lämpöpatterimalleja eivätkä näiden valmistajien tai muiden tarjoamaa koko tuotevalikoimaa. Lisäksi valituslautakunta totesi, että tiettyjen lämpöpattereiden kuvien laatu oli hyvin huono, minkä vuoksi se ei voinut arvioida virheettömästi niiden linjoja ja ääriivivoja, ja se pahoitteli sitä seikkaa, että kuvat olivat otteita luetteloista eivätkä mallien rekisteröinnistä. Lopuksi valituslautakunta totesi riidanalaisten päätösten 46 kohdassa, että kyseiset luettelot eivät olleet päivittyjä tai että ne päinvastaisessa tapauksessa koskivat vuosia 2004 ja 2006. Valituslautakunta lisäsi, että kyseisen alan suurta tiheyttä koskevien todisteiden olisi pitänyt koostua johdonmukaisemmista ja täsmällisemmistä todisteista, kuten esimerkiksi kilpailijayritysten suuren määrän tarjoamia tuotteita koskevista muista luetteloista ja asiakirjatodisteista, alan asiantuntijoiden lausunnoista, valmistajien ja kuluttajien yhdistysten lausunnoista, kyseisellä alalla toimivien suurten jakelijoiden hintalistoista ja lopuksi kolmansien yhtiöiden alalla tekemistä kyselyistä ja tutkimuksista. Valituslautakunta päätteli tästä, että jätetyt asiakirjat kokonaisuudessaan olivat riittämättömiä osoittamaan alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymisen asteen ja lisäksi vahvistamaan sen kantajan väitteen paikkansa pitävyyden, jonka mukaan kyseisen alan muotoilumahdollisuudet ovat käyneet loppuun. Valituslautakunta lisäsi, että tietyt toimitetuissa todisteissa esitetty mallit myös eroavat ulkoasultaan muista kantajan toimittamista esimerkeistä.
- 62 Aikaisemmista EUIPO:n päätöksistä, joilla on merkitystä kyseisen alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymisen osalta ja joita ovat erityisesti 17.4.2008 tehty päätös (asia R 976/2007-3), jossa sama valituslautakunta mainitsi, että lämpöpattereiden alan (radiator per riscaldamento) muotoilumahdollisuudet ovat "notorisesti" käymässä loppuun, valituslautakunta totesi, että sen aikaisempi päätöskäytäntö on riittävä näyttö vain, jos sitä tuetaan asiakirjoilla, joissa esitetään yksiselitteisesti "tosiseikkojen ajankohtainen tila", mitä ei ole käsiteltävässä asiassa tehty.
- 63 Aluksi oikeuskäytännöstä ilmenee, että riidanalaisen mallin rekisteröintihakemuksen tekemispäivä on se ajankohta, johon nähden on asetuksen N:o 6/2002 6 artiklan 1 kohdan mukaisesti tutkittava riidanalaisen mallin yksilöllistä luonnetta ja todettava mahdollinen alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käyminen (ks. vastaavasti tuomio 29.10.2015, Vipuhana, T-334/14, ei julkaistu, EU:T:2015:817, 87 kohta). EUIPO ei myöskään riitautaa tätä.
- 64 Käsiteltävässä asiassa on todettava, että valituslautakunta teki kantajan väitteen mukaisesti virheen mahdollisen alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymisen arvioinnin ajankohdan osalta. Valituslautakunta katsoi riidanalaisten päätösten 46 kohdassa, että jos kantajan luettelot oli päivätty, ne "koskivat vuosia 2004 ja 2006" (pätösten italialainen versio on seuraava: "Infine, occorre anche sottolineare che i cataloghi in questione sono non datati, o che quando presentano data, essi corrispondono agli anni 2004 e 2006", ja ilmoitti, etteivät nämä vuodet ole merkityksellisiä sen arvioinnille muotoilumahdollisuuksien loppuun käymisestä. Vuoden 2006 luettelo kuitenkin vastaa ainakin riidanalaisten mallien rekisteröintivuotta ja on siis merkityksellinen arvioitaessa alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymistä. Lisäksi on huomattava, että valituslautakunta totesi riidanalaisten päätösten 41 kohdassa, että "katsoen, että tämä tekijä [eli alan

muotoilumahdollisuuksien loppuun käyminen] on merkitykseltään olennainen, se ei voi olla minkään oletaman kohteena ja sitä on arvioitava kaikkien selvien, täsmällisten, johdonmukaisten ja ajankohtaisten todisteiden valossa”, ja ilmoitti, että se analysoi alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymistä riidanalaisten päätösten tekemishetkeen nähden. Tätä tuetaan riidanalaisten päätösten 49 kohdassa, jossa valituslautakunta totesi seuraavaa:

”[EUIPO:n] aikaisemmin [vuosina 2007 ja 2008] tekemät päätökset, jotka liittyvät kyseisen alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymiseen ja joihin haltija vetoaa, eivät ole riittävä näyttö, jos niitä ei ole tuettu asiakirjoilla, joissa esitetään yksiselitteisesti tosiseikkojen ajankohtainen tila.”

- 65 Ilmaisu ”tosiseikkojen ajankohtainen tila” ei voi tässä yhteydessä viitata vuoteen 2006.
- 66 Edellä esitetyillä perusteilla on todettava, että valituslautakunta on arvioinut alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymistä virheelliseen ajankohtaan nähden. Vastoin EUIPO:n väitettä edellä 64 kohdassa mainitut useat viittaukset tosiseikkojen ajankohtaiseen tilaan, siihen seikkaan, ettei vuosien 2004 ja 2006 luetteloiden katsottu viittaavaan oikeaan ajanjaksoon, sekä preesensin käyttö riidanalaisten päätösten merkityksellisissä kohdissa ovat todisteita, jotka ovat kokonaisuutena riittäviä osoittamaan tällaisen virheen käsiteltävässä asiassa.
- 67 Lisäksi on hylättävä EUIPO:n argumentointi siitä, että koska valituslautakunta totesi, etteivät alan muotoilumahdollisuudet olleet käyneet loppuun riidanalaisten päätösten tekemispäivänä, ne eivät voineet olla loppuun käyneitä kahdeksan vuotta aikaisemmin, sillä olisi epäloogista katsoa, että aikaisemmin loppuun käyneet alan muotoilumahdollisuudet olivat myöhemmin palautuneet. Ensiksi on virheellistä väittää, että valituslautakunta totesi riidanalaisissa päätöksissä, etteivät kyseisen alan muotoilumahdollisuudet olleet käyneet loppuun riidanalaisten päätösten tekemishetkellä. Se pelkästään katsoi, ettei alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymistä ollut osoitettu oikeudellisesti riittävällä tavalla riidanalaisten päätösten tekemishetkellä. Toiseksi tämä väite on pelkkä perusteleminen toteamus, koska EUIPO ei osoita, miksi alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käyminen ei voisi vaihdella pitkän kahdeksan vuoden ajanjakson aikana.
- 68 On kuitenkin todettava, ettei valituslautakunnan tekemä virhe voi johtaa riidanalaisten päätösten kumoamiseen.
- 69 Vaikka valituslautakunta nimittäin katsoi virheellisesti, etteivät vuosien 2004 ja 2006 luettelot liittyneet sen arvioinnissa merkityksellisiin vuosiin, se kuitenkin näki vaivan tutkia ne ja päätellä, etteivät ne olleet muiden aineellisten seikkojen perusteella riittäviä osoittamaan alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymistä. Se totesi näin ollen riidanalaisten päätösten 40 kohdassa, että vuoden 2004 luettelon (Tubor) ja vuoden 2006 luettelon (The Radiator Company) otteet olivat riittämättömiä esitettyjen mallien määrän osalta eikä niissä esitetty näiden valmistajien tarjoamien tuotteiden koko valikoimaa (kaksi mallia Tuborin luettelossa ja kolme mallia The Radiator Companyn luettelossa) ja että The Radiator Companyn vuoden 2006 luettelon kuvat (mallit Volcano ja Volcano Verticale) olivat huonolaatuisia. Lisäksi sen toteamuksessa siitä tosiseikasta, että kyseiset luettelot olivat koskevat vain viittä valmistajaa, otettiin huomioon vuosien 2004 ja 2006 luettelot. Valituslautakunta katsoi, että todisteiden olisi pitänyt koostua johdonmukaisemmista ja täsmällisemmistä todisteista, kuten esimerkiksi muista luetteloista ja asiakirjatodisteista, jotka liittyvät kilpailijayritysten suuremman määrän tarjoamiin tuotteisiin, alan asiantuntijoiden lausunnoista, valmistajien ja kuluttajien yhdistysten lausunnoista, kyseisellä alalla toimivien suurten jakelijoiden hintalistoista ja lopuksi kolmansien yhtiöiden alalla tekemistä kyselyistä ja tutkimuksista, mutta että kantaja oli esittänyt vain joitakin kuvia lämpöpattereita valmistavien yritysten viidestä luettelosta. Lisäksi valituslautakunta totesi riidanalaisten päätösten 44 kohdassa, että tietyt luetteloiden mallit, erityisesti tietyt The Radiator Companyn vuoden 2006 luetteloon sisältyvät mallit, eroavat ulkoasultaan muista toimitetuista esimerkeistä, ja osoitti tällä tavalla, ettei näillä esimerkeillä ole merkitystä sen osoittamisessa, että on olemassa kyseisen mallin kanssa hyvin samankaltaisia malleja ja että alan muotoilumahdollisuudet ovat näin ollen käyneet

loppuun. Nämä toteamukset todisteiden määrän riittämättömyydestä ja niiden merkityksen puuttumisesta ovat päteviä myös alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymisen arvioinnissa riidanalaisten mallien rekisteröinnin hakemispäivään nähden.

- 70 Näin ollen on lopuksi todettava, että valituslautakunta totesi perustellusti, että alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymisen arvioinnin merkitykselliseen ajanjaksoon liittyvät todisteet (mm. vuoden 2006 todisteet) olivat määrältään, laadultaan ja merkitykseltään riittämättömät.
- 71 Ensimmäinen väite ei siis voi menestyä.
- 72 Kantaja väittää toisessa väitteessään, että valituslautakunta jätti ottamatta huomioon markkinoiden muotoilumahdollisuuksien loppuun käymistä koskevat todisteet, jotka oli jo esitetty sille 2.11.2010 tehtyihin päätöksiin johtaneissa EUIPO:n aikaisemmissa menettelyissä.
- 73 Ensiksi on huomattava, että 13.11.2012 annetun tuomion (T-83/11 ja T-84/11, EU:T:2012:592) johdosta esittelijä kehotti asianosaisia esittämään kaikki haluamansa todisteet ja huomautukset alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymisestä. Kantaja jätti huomautuksia ja todisteita tästä kysymyksestä 12.3.2014. Nämä todisteet, jotka on liitetty 12.3.2014 päivättyihin kantajan huomautuksiin, on lueteltu asianmukaisesti riidanalaisten päätösten 39 kohdassa. Valituslautakunta mainitsi myös EUIPO:n tätä asiaa koskevan aikaisemman päätöskäytännön riidanalaisten päätösten 48–51 kohdassa.
- 74 On huomattava, että riidanalaisissa päätöksissä nimenomaisesti mainitut asiakirjat eivät ole ainoita, jotka valituslautakunta on tutkinut, koska riidanalaisten päätösten 39 kohta alkaa ilmaisulla ”erityisesti”, mikä viittaa siihen, että sitä seuraava kantajan toimittama alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymiseen liittyvä asiakirjaluettelo ei ollut tyhjentävä ja että valituslautakunnan analyysi oli tehty suuremman asiakirjamäärän perusteella. Tästä on huomattava, että valituslautakunnalla ei ole velvollisuutta toimittaa selvitystä, jossa seurattaisiin tyhjentävästi ja kohta kohdalta kaikkia asianosaisten sille esittämiä päätelmiä, sillä perustelut voivat olla implisiittisiä, kunhan asianosaiset saavat niiden avulla selville syyt, joiden vuoksi valituslautakunnan päätös on tehty, ja toimivaltaisella tuomioistuimella on käytettävissään riittävät tiedot, jotta se kykenee harjoittamaan laillisuusvalvontaansa (ks. analogisesti tuomio 9.7.2008, Reber v. SMHV – Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (Mozart), T-304/06, EU:T:2008:268, 55 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 75 Toiseksi on todettava, että kaikki kantajan toimittamat alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymiseen liittyvät todisteet on katsottu riittämättömiksi osoittamaan, että kyseisen alan muotoilumahdollisuudet ovat käyneet loppuun, kuten riidanalaisten päätösten 41 kohdasta ilmenee.
- 76 Kolmanneksi kantajan 3.9.2008 päivättyihin huomautuksiin liitetystä asiakirjoista eli lämpöpattereiden E.CO.TERM, Cordivari ja Runtal kuvista on todettava, etteivät ne voi muuttaa riidanalaisten päätösten toteamusta todisteiden riittämättömyydestä. On kyse joistakin lämpöpattereiden kuvista ja pelkästään kolmesta sivusta. Ainoa kuva, joka esittää kuutta Cordivarin lomittaista lämpöpatteria (lisäksi huonosti näkyviä), on päivätty vuonna 1997 eli yhdeksän vuotta ennen sitä hetkeä, johon nähden muotoilumahdollisuuksien loppuun käymistä on arvioitava, ja se esittää lämpöpattereita, joista neljässä ei ole samoja yhteisiä ominaisuuksia kuin kyseisissä malleissa. On todettava samaa kuudesta valokuvasta, jotka esittävät Runtal-lämpöpattereita, joista kaksi on hyvin erilaisia kuin kyseiset lämpöpatterit. Lisäksi näitä valokuvia ei ole päivätty, ja vaikka viittaus hintalistaan olisi tulkittava päiväykseksi, ne on joka tapauksessa päivätty vuonna 2000. Kun otetaan huomioon kantajan 6.8.2009 esittämät huomautukset, on todettava, ettei viimeksi mainittu esitä mitään argumenttia, joka voisi osoittaa, että mahdolliset huomautuksiin sisältyvät todisteet voisivat osoittaa alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymisen. Näin ollen on todettava, ettei kantaja osoita, mitkä sellaiset todisteet alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymisestä olisi jätetty tutkinnassa huomioon ottamatta, jotka olisivat olleet riittävän merkityksellisiä ja ratkaisevia muuttamaan valituslautakunnan kannan.

77 Näin ollen toinen väite ja vastaavasti toinen kanneperuste kokonaisuudessaan on hylättävä.

Kolmas ja neljäs kanneperuste, jotka esitetään toissijaisesti ja jotka liittyvät asetuksen N:o 6/2002 6 artiklan ja 63 artiklan 1 kohdan rikkomiseen, luottamuksensuojan, hyvän hallinnon ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamiseen ja asetuksen N:o 6/2002 6 artiklan ja 62 artiklan ensimmäisen virkkeen rikkomiseen EUIPO:n päätösten perusteluvelvollisuuden osalta

78 Kantaja väittää toissijaisesti esitetyssä kolmannessa ja neljännessä kanneperusteessaan, että valituslautakunta ei noudattanut omaa aikaisempaa, 17.4.2008 tekemäänsä päätöstä (asia R 976/2007-3), jonka kantaja esitti todisteena ja jossa valituslautakunta totesi lämpöpattereiden markkinoiden muotoilumahdollisuuksien loppuun käymisen ”notorisen” luonteen. Kantaja arvostelee edelleen toissijaisesti esitetyssä neljännessä kanneperusteessaan tämän käytännön muuttamisen syiden hyvin lyhyitä perusteluja riidanalaisten päätösten 51 kohdassa.

79 EUIPO ja väliintulija kiistävät tämän väitteen.

80 Käsiteltävässä asiassa valituslautakunta katsoi riidanalaisten päätösten 48 ja 49 kohdassa, että riippumatta mitättömyysoaston toteamuksista 12.4.2007 tehdyssä päätöksessä sekä valituslautakunnan toteamuksista 17.4.2008 tehdyssä päätöksessä (asia R 976/2007-3), jotka kantaja mainitsi, viimeksi mainitun esittämiä asiakirjoja ei voida pitää riittävinä osoittamaan kyseisen alan muotoilumahdollisuuksien sellaista loppuun käymistä, että asiantunteva käyttäjä kiinnittäisi suurempaa huomiota vertailtujen mallien eroihin. Valituslautakunta totesi, että EUIPO:n aikaisemmat kyseisen alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymistä koskevat päätökset eivät ole riittäviä todisteita, jos niitä ei tueta asiakirjoilla, jotka osoittavat yksiselitteisesti tosiseikkojen ajankohtaisen tilan, koska viimeksi mainitut eivät voi olla oletettaman kohteena, sillä alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käyminen ei voi perustua vain notoriseen seikkaan. Valituslautakunta totesi riidanalaisten päätösten 50 kohdassa, että kun otetaan huomioon alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymisen käsitteen merkitys, erityisesti käsiteltävässä asiayhteydessä on ehdottoman välttämätöntä, että haltija esittää riittävän selvän, täsmällisen ja johdonmukaisen todisteiden sarjan eikä joitakin kuvia luettelosta tai käsiteltävän asian tavoin pelkän viittauksen EUIPO:n tai valituslautakuntien aikaisempiin päätöksiin. Valituslautakunta muistutti riidanalaisten päätösten 51 kohdassa, että EUIPO:n päätösten lainmukaisuutta on arvioitava pelkästään asetuksen N:o 6/2002 nojalla, sellaisena kuin unionin tuomioistuimet ovat tulkinneet sitä, eikä EUIPO:n aikaisemman päätöskäytännön perusteella. Valituslautakunta huomautti lisäksi, että yhdenvertaisen kohtelun ja hyvän hallinnon periaatteiden valossa EUIPO:n on tosin otettava huomioon samankaltaisista hakemuksista tehty päätökset ja tarkasteltava huolellisesti sitä kysymystä, onko tehtävä samanlainen päätös vai ei, mutta että näiden periaatteiden soveltaminen on kuitenkin sovittava yhteen laillisuusperiaatteen noudattamisen kanssa. Näin ollen riidanalaisen mallin haltija ei voi omaksi edukseen vedota toisen hyväksi tapahtuneeseen lainvastaisuuteen identtisen päätöksen saamiseksi, koska jokaista konkreettista tapausta on tutkittava huolella.

81 Unionin yleinen tuomioistuin katsoo, että ensiksi on tarkasteltava neljättä kanneperustetta, joka koskee perusteluvelvollisuuden loukkaamista.

– Perusteluvelvollisuuden loukkaaminen

82 On muistutettava, että asetuksen N:o 6/2002 62 artiklan ensimmäisen virkkeen mukaan EUIPO:n päätökset on perusteltava. Tämän perusteluvelvollisuuden laajuus on sama kuin SEUT 296 artiklasta johtuvan velvollisuuden, jonka mukaan perusteluista on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmentävä toimen tehneen toimielimen päättely. Sen tarkoituksena on mahdollistaa yhtäältä se, että asianosaiset tuntevat tehdyn päätöksen perusteet, jotta he voivat puolustaa oikeuksiaan, ja toisaalta se, että unionin

tuomioistuimet voivat valvoa päätöksen laillisuutta (ks. analogisesti tuomio 12.7.2012, Gucci v. SMHV – Chang Qing Qing (GUDDY), T-389/11, ei julkaistu, EU:T:2012:378, 16 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

83 Unionin yleinen tuomioistuin totesi 13.11.2012 antamassaan tuomiossa (T-83/11 ja T-84/11, EU:T:2012:592), ettei valituslautakunta ollut esittänyt mitään kantajan alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymiseen liittyviä väitteitä koskevia perusteluja edes hylätäkseen ne perusteettomina (tuomio 13.11.2012, T-83/11 ja T-84/11, EU:T:2012:592, 79, 87 ja 97–99 kohta).

84 Tämän tuomion johdosta kantaja on vedonnut valituslautakunnassa, muun muassa 12.3.2014 tekemissään huomautuksissa, mitättömyysoaston 12.4.2007 tekemiin aikaisempiin päätöksiin, joissa todetaan lämpöpattereiden alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käyminen, ja kolmannen valituslautakunnan 17.4.2008 tekemiin päätöksiin, joissa todetaan lämpöpattereiden alan muotoilumahdollisuuksien notorinen loppuun käyminen.

85 Kun otetaan huomioon edellä 80 kohdassa mainittujen riidanalaisten päätösten 48–51 kohta, on todettava, että vastoin kantajan väitettä riidanalaiset päätökset ovat riittävästi perusteltuja niiden syiden osalta, joiden vuoksi valituslautakunta päätti olla katsomatta, että kyseisten markkinoiden muotoilumahdollisuudet olivat notorisesti loppuun käyneet, toisin kuin EUIPO:n aikaisemmista päätöksistä ilmeni. Valituslautakunta nimittäin selitti riidanalaisten päätösten 48 ja 49 kohdassa, että aikaisemmat EUIPO:n päätökset, joihin on vedottu, olisivat voineet olla riittäviä todisteita vain, jos niitä olisi tuettu asiakirjoilla, jotka osoittavat yksiselitteisesti tosiseikkojen ajankohtaisen tilan, koska viimeksi mainitut eivät voi olla oletaman kohteena, sillä alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käyminen ei voi perustua vain notoriseen seikkaan. Vaikka viittaus tosiseikkojen ajankohtaiseen tilaan osoittaa virheen arvioinnissa huomioon otetun ajankohdan osalta, perustelun avulla voidaan selvästi ymmärtää, että valituslautakunta päätti, että sen aikaisempaa päätöskäytäntöä on tuettava siihen ajankohtaan, johon nähden alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymistä on arvioitava, liittyvillä merkityksellisillä todisteilla. Lisäksi valituslautakunta muistutti riidanalaisten päätösten 51 ja 52 kohdassa vakiintuneesta oikeuskäytännöstä, jonka mukaan EUIPO ei ole sidottu aikaisempaan päätöskäytäntöönsä ja jonka mukaan yhdenvertaisen kohtelun ja hyvän hallinnon periaatteen soveltaminen on sovitettava yhteen laillisuusperiaatteen kanssa ja jokainen konkreettinen tapaus on tutkittava huolellisesti. Tästä perustelusta ilmenee, että valituslautakunta katsoi, että sen on poikettava aikaisemmissa päätöksissään tehdystä päätelmästä, koska sitä ei ollut tuettu riittävällä tavalla tai se voisi olla lainvastainen. Kysymys siitä, ovatko nämä perustelut asianmukaiset, kuuluu puolestaan riidanalaisten päätösten sisällön analysointiin.

86 Kantajan väite, jonka mukaan riidanalaisissa päätöksissä ei osoiteta, missä olosuhteissa voidaan todeta, että markkinoiden muotoilumahdollisuudet eivät ole tai eivät enää ole käyneet loppuun, on tehoton, koska valituslautakunta esittää riidanalaisissa päätöksissä muita perusteita, joissa selitetään, miksi se ei ole tehnyt EUIPO:n aikaisemmista päätöksistä ilmenevän päätelmän kanssa samaa päätelmää.

87 Edellä esitetyillä perusteilla perusteluvelvollisuuden loukkaamista koskeva kanneperuste on hylättävä.

– Asetuksen N:o 6/2002 63 artiklan 1 kohdan rikkominen ja luottamuksensuojan, yhdenvertaisen kohtelun ja hyvän hallinnon periaatteen loukkaaminen

88 Kantaja moittii valituslautakuntaa riittä, ettei se ole soveltanut käsiteltävässä asiassa 17.4.2008 päivätyssä aikaisemmassa päätöksessään tekemäänsä toteamusta (asia R 976/2007-3), jonka mukaan lämpöpattereiden markkinoiden muotoilumahdollisuudet ovat notorisesti loppuun käyneet. Kantajan mukaan se seikka, että valituslautakunta poikkesi tällaisesta aikaisemmasta tosiasiallisesta toteamuksesta, tarkoittaa asetuksen N:o 6/2002 63 artiklan 1 kohdan rikkomista ja luottamuksensuojan, yhdenvertaisen kohtelun ja hyvän hallinnon periaatteen loukkaamista. Kantaja vetoaa muun muassa oikeuskäytäntöön, jonka mukaan, kun otetaan huomioon edellä mainitut

periaatteet, EUIPO:n on rekisteröintihakemusta tutkiessaan otettava huomioon jo tehtyt samanlaisia hakemuksia koskevat päätökset ja pohdittava erityisen huolellisesti sitä, onko tehtävä samanlainen päätös vai ei. Kantaja väittää, että nämä velvollisuudet huomioiden valituslautakunta voi muuttaa kantaansa sellaisen tosiseikan osalta kuin markkinoiden muotoilumahdollisuuksien loppuun käyminen vain, jos ilmenee tällaisen käytännön muuttamisen selittäviä olosuhteita, joita valituslautakunta ei kuitenkaan ole maininnut.

- 89 EUIPO ja väliintulija kiistävät tämän argumentoinnin. EUIPO väittää muun muassa, että 12.3.2014 annetussa tuomiossa *Radiateur* (T-315/12, ei julkaistu, EU:T:2014:115, 87 kohta) asetettiin vaatimus osoittaa alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käyminen todisteiden avulla ja kiellettiin olettamasta kyseisen alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käyminen tai toteamasta se pelkäksi notoriseksi seikaksi, kuten oli tehty aikaisemmissa päätöksissä.
- 90 Unionin yleinen tuomioistuin toteaa aluksi, että vastoin EUIPO:n väitettä 12.3.2014 annetussa tuomiossa *Radiateur* (T-315/12, ei julkaistu, EU:T:2014:115) ei asetettu velvollisuutta osoittaa alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymistä todisteiden avulla eikä kielletty toteamasta sitä tapauksen mukaan notoriseksi seikaksi. Tämän tuomion 87 kohdassa tehty viittaus siihen, että alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käyminen voi osoittautuessaan saada asiantuntevan käyttäjän huomaamaan helpommin kyseisten mallien erot, ei estänyt valituslautakuntaa toteamasta, että alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käyminen on notorista. ”Osoittautunut” seikka tarkoittaa pelkästään seikkaa, joka on tunnustettu todeksi, paikkansa pitäväksi. Notorinen seikka on seikka, ”[jonka] kaikkien voidaan olettaa tuntevan, tai [josta] voidaan saada tieto yleisesti saatavilla olevista lähteistä” (tuomio 22.6.2004, *Ruiz-Picasso ym. v. SMHV – DaimlerChrysler (PICARO)*, T-185/02, EU:T:2004:189, 29 kohta). Notorinen seikka on siis seikka, jonka kaikki tunnustavat oikeaksi sillä tavoin, ettei sitä ole tarpeen osoittaa.
- 91 Lisäksi on huomattava, että asetuksen N:o 6/2002 63 artiklan 1 kohdassa säädetään, että ”menettelyssä [EUIPO] tutkii tosiseikat viran puolesta”, mutta että ”mitättömäksi julistamista koskevan hakemuksen käsittelyssä tutkiminen rajataan seikkoihin, joihin osapuolet ovat vedonneet, ja heidän esittämiinsä vaatimuksiin”. Tämä säännös on ilmaus huolellisuusvelvoitteesta, jonka mukaan toimivaltaisen toimielimen on tutkittava huolellisesti ja puolueettomasti kaikki käsiteltävän tapauksen kannalta merkitykselliset tosiseikat ja oikeudelliset seikat (ks. analogisesti tuomio 15.7.2011, *Zino Davidoff v. SMHV – Kleinakis kai SIA (GOOD LIFE)*, T-108/08, EU:T:2011:391, 19 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 92 Käsiteltävässä asiassa kantaja ei osoita, millä tavoin se seikka, ettei päätelmää kyseisen alan muotoilumahdollisuuksien notorisesta loppuun käymisestä ole sovellettu, tarkoittaa mainitun säännöksen rikkomista, koska tässä säännöksessä rajoitutaan säätämään, mitkä seikat EUIPO:n on tutkittava, eikä siinä määritellä ennalta tämän tutkinnan tulosta. Se, ettei EUIPO:n lopullinen kanta vastaa kantajan puoltamaa kantaa, ei millään tavoin tarkoita asetuksen N:o 6/2002 63 artiklan 1 kohdan rikkomista.
- 93 Luottamuksensuojan, yhdenvertaisen kohtelun ja hyvän hallinnon periaatteen loukkaamista koskevan väitteen osalta vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että päätökset, jotka EUIPO:n valituslautakuntien on tehtävä Euroopan unionin tavaramerkistä 26.2.2009 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 207/2009 (EUVL 2009, L 78, s. 1), joka koskee merkin rekisteröimistä EU-tavaramerkiksi, perusteella, kuuluvat sidotun harkinnan eivätkä vapaan harkinnan piiriin. Näiden päätösten laillisuutta on näin ollen arvioitava yksinomaan tämän asetuksen perusteella eikä valituslautakuntien aikaisemman päätöksentekokäytännön perusteella (tuomio 26.4.2007, *Alcon v. SMHV*, C-412/05 P, EU:C:2007:252, 65 kohta ja tuomio 24.11.2005, *Sadas v. SMHV – LTJ Diffusion (ARTHUR ET FELICIE)*, T-346/04, EU:T:2005:420, 71 kohta). Unionin tuomioistuin on katsonut, että kun otetaan huomioon yhdenvertaisen kohtelun ja hyvän hallinnon periaatteet, EUIPO:n on rekisteröintä EU-tavaramerkiksi koskevaa hakemusta tutkiessaan otettava huomioon jo tehtyt samanlaisia hakemuksia koskevat päätökset ja pohdittava erityisen huolellisesti sitä, onko tehtävä

samanlainen päätös vai ei. Se kuitenkin lisäsi, että yhdenvertaisen kohtelun ja hyvän hallinnon periaatteet on sovitettava yhteen laillisuusperiaatteen kanssa. Näin ollen henkilö, joka hakee merkin rekisteröintiä tavaramerkiksi, ei voi omaksi edukseen vedota toisen hyväksi tapahtuneeseen lainvastaisuuteen identtisen päätöksen saamiseksi. Lisäksi oikeusvarmuuden ja nimenomaan hyvän hallinnon vuoksi jokaisen rekisteröintihakemuksen tutkimisen on oltava tiukkaa ja kattavaa, jotta vältettäisiin tavaramerkkien perusteeton rekisteröinti. Jokainen konkreettinen tapaus on tutkittava. Merkin rekisteröinti tavaramerkiksi riippuu nimittäin erityisistä kriteereistä, joita sovelletaan kunkin tapauksen tosiasiallisissa olosuhteissa ja joiden mukaisesti tarkastetaan, että merkki ei kuulu jonkin hylkäysperusteen alaisuuteen (tuomio 10.3.2011, Agencja Wydawnicza Technopol v. SMHV, C-51/10 P, EU:C:2011:139, 74–77 kohta). Tätä oikeuskäytäntöä, joka on mainittu riidanalaisten päätösten 51 kohdassa, sovelletaan analogisesti mallien mitättömyysvaatimusten tutkimiseen.

- 94 Siitä valituslautakuntaan kohdistuvasta moitteesta, että se nosti riidanalaisten päätösten 35 kohdassa äkillisesti markkinoiden muotoilumahdollisuuksien loppuun käymisen toteen näyttämisen tasoa aikaisemmin vaadittuun tasoon nähden, vaikka kantaja ei enää voinut esittää uusia todisteita, on riittävää huomauttaa, että kantajalla oli vastoin sen väitettä tilaisuus jättää todisteita ja huomautuksia alan muotoilumahdollisuuksien loppuun käymisestä 13.11.2012 annetun tuomion (T-83/11 ja T-84/11, EU:T:2012:592) jälkeen, koska esittelijä kehotti asianosaisia ryhtymään tällaisiin toimiin unionin yleisen tuomioistuimen tuomion johdosta, minkä kantaja lisäksi tekikin 12.3.2014. Valituslautakunta ei siis ole loukannut luottamuksensuojan periaatetta.
- 95 Näin ollen kolmannet ja neljännet kanneperusteet ja vastaavasti kanteet kokonaisuudessaan on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

- 96 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.
- 97 Koska kantaja on hävinnyt asian, se vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan ja se velvoitetaan korvaamaan EUIPO:n ja väliintulijan oikeudenkäyntikulut viimeksi mainittujen vaatimusten mukaisesti.
- 98 Lisäksi väliintulija on vaatinut, että kantaja velvoitetaan korvaamaan kustannukset, jotka sille aiheutuivat asian käsittelystä EUIPO:n hallinnollisessa menettelyssä. Tästä on huomautettava, että työjärjestyksen 190 artiklan 2 kohdan mukaan asianosaisille asian käsittelystä valituslautakunnassa aiheutuneita välttämättömiä kustannuksia pidetään korvattavina oikeudenkäyntikuluina. Tämä ei kuitenkaan koske asian käsittelystä mitättömyysosastossa aiheutuneita kustannuksia. Näin ollen väliintulijan vaatimus asian hävinneen kantajan velvoittamisesta korvaamaan asian käsittelystä EUIPO:n hallinnollisessa menettelyssä aiheutuneet kustannukset voidaan hyväksyä vain väliintulijalle asian käsittelystä valituslautakunnassa aiheutuneiden välttämättömien kustannuksien osalta (ks. vastaavasti tuomio 12.1.2006, Devinlec v. SMHV – TIME ART (QUANTUM), T-147/03, EU:T:2006:10, 115 kohta). On täsmennettävä, että tämä velvoittaminen koskee vain valituslautakunnassa käytyjä menettelyjä R 1272/2013-3 ja R 1273/2013-3.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto)

on ratkaissut asiat seuraavasti:

1) Kanteet hylätään.

2) Antrax It Sarl velvoitetaan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan Euroopan unionin teollisoikeuksien viraston (EUIPO) ja Vasco Group NV:n oikeudenkäyntikulut mukaan lukien Vasco Groupille asioiden R 1272/2013-3 ja R 1273/2013-3 käsittelystä valituslautakunnassa aiheutuneet kulut.

Gervasoni

Madise

Csehi

Julistettiin Luxemburgissa 16 päivänä helmikuuta 2017.

Allekirjoitukset